

ΚΥΕ ΚΑΙ ΖΩΥΜΕ ΝΕΡΟ... ΚΑΛΑ!!!

Ένα παραμύθι από τα παιδιά της Δ' 1 τάξης

ΚΒ' Δημοτικό Σχολείο Λεμεσού

ΚΒ' Δημοτικό Σχολείο Λεμεσού

Ένα παραμύθι γραμμένο και εικονογραφημένο

από τα παιδιά της Δ'1 τάξης:

Γεωργίου Δημήτρης
Γρηγορίου Μάριος
Δημητρίου Αντρέας
Θεοχάρους Αλέξανδρος
Κωνσταντή Λουκάς
Νεοφύτου Γιώργος
Νικολάου Άνθιμος
Παναγή Δημήτρης
Πολυκάρπου Μιχάλης
Σκούλλος Σπύρος
Χριστοφόρου Γιάννης
Αντωνίου Δήμητρα
Αντωνίου Έμιλυ
Αριστοτέλους Κατερίνα
Ελευθερίου Ειρήνη
Ζαχαρίου Μαρία
Κασιώτη Αυγούστα
Κροκίδη Ιουλιάννα
Κυριάκου Γεωργία
Λοΐζου Δημητριάνα
Μιχαήλ Λήδα
Νικολάου Εφραιμία
Νικολάου Μαρία

Υπεύθυνη δασκάλα: Κυριακή Λάμπρου

Φεβρουάριος 2011

Μια φορά και μια συννεφομέρα, στη Συννεφοπολιτεία, όλα ήταν ήρεμα και βαρετά. Η σταγόνα Νέρο, ξύπνησε πρωί πρωί, μετά από πολλές μέρες που πέρασε στο κρεβάτι με ψηλό πυρετό. Είχε βαρεθεί τόσες μέρες κλεισμένη στο συννεφοσπίτι της. Γι' αυτό, αποφάσισε να επισκεφθεί τις φίλες της.

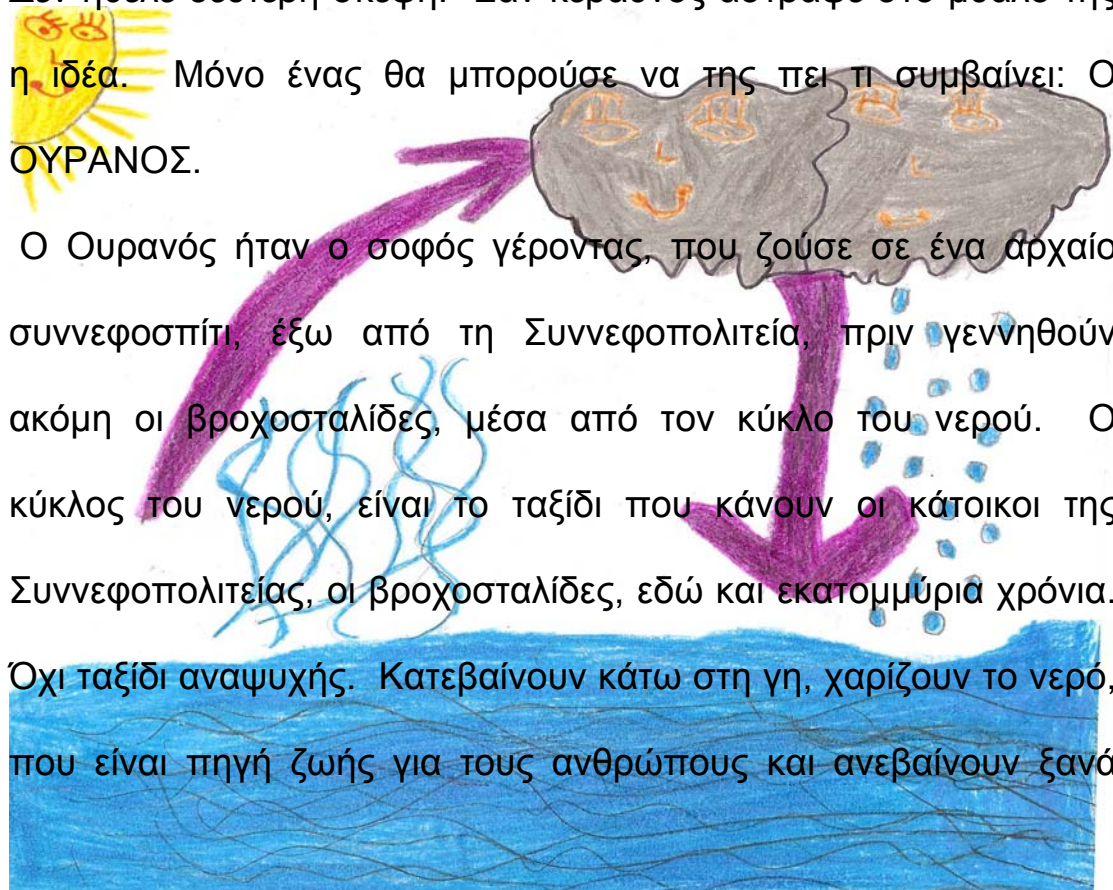
Πήρε τη συννεφολιμουζίνα της και πήγε στο συννεφοσπίτι της Νιρούλας. Ζούληξε την πόρτα, αλλά δεν έτρεξε η Νιρούλα. Πήγε στο σπίτι του γερο-Νερούλη, αλλά κανείς δεν έτρεξε από την πόρτα. Τέλος πάντων, πήγε σε πολλούς φίλους της, αλλά κανείς δεν έτρεξε όπως πάντα. Τότε, η Νέρο πήρε τη συννεφολιμουζίνα της. Έκανε ένα περίπατο στη Συννεφοπολιτεία. Κανένα

συννεφοαυτοκίνητο δεν κυκλοφορούσε. Κανένας πεζός δεν περπατούσε. Κανένα κατάστημα δεν ήταν ανοιχτό. Πήγε στη συννεφοϋπεραγορά, μα κανένας δεν ήταν εκεί. Πέρασε από το συννεφοσχολείο και κανένα συννεφοδιαβολάκι δεν έκανε μάθημα. Πήγε στο συννεφογηροκομείο, όμως κανένα συννεφοηλικιωμένο δε βρήκε. Ακόμη, πήγε στο συννεφοζωολογικό κήπο και κανένα συννεφοζώο δεν ήταν εκεί. Τότε πήγε στο συννεφοκαφενείο, όμως κανένας συννεφοκαφετζής δεν την υποδέχτηκε. Η Νέρο άρχισε πραγματικά να ανησυχεί και να διερωτάται:

- Μα πού πήγαν όλες οι βροχοσταλίδες της Συννεφούπολης; Άνοιξε ο ουρανός και τις κατάπιε;

Δεν ήθελε δεύτερη σκέψη. Σαν κεραυνός άστραψε στο μυαλό της η ιδέα. Μόνο ένας θα μπορούσε να της πει τι συμβαίνει: Ο ΟΥΡΑΝΟΣ.

Ο Ουρανός ήταν ο σοφός γέροντας, που ζούσε σε ένα αρχαίο συννεφοσπίτι, έξω από τη Συννεφοπολιτεία, πριν γεννηθούν ακόμη οι βροχοσταλίδες, μέσα από τον κύκλο του νερού. Ο κύκλος του νερού, είναι το ταξίδι που κάνουν οι κάτοικοι της Συννεφοπολιτείας, οι βροχοσταλίδες, εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Όχι ταξίδι αναψυχής. Κατεβαίνουν κάτω στη γη, χαρίζουν το νερό, που είναι πηγή ζωής για τους ανθρώπους και ανεβαίνουν ξανά

πίσω στον ουρανό και ξανακατεβαίνουν και ξαναανεβαίνουν και αυτό δεν έχει τελειωμό.

- Τώρα πού χάθηκαν όλες; Πώς θα κάνουμε το ταξίδι μας κάτω στη γη; Μόνη μου θα πάω; Δε γίνεται! Μόνο ο σοφός Ουρανός, που τα ξέρει όλα και βλέπει το μέλλον μέσα από τη συννεφοσφαίρα του και ό,τι συμβαίνει γύρω μας, από το μεγάλο τηλεσκόπιο, θα μπορέσει να με βοηθήσει. Μονολόγησε η Νέρο γεμάτη ανησυχία και φόβο.

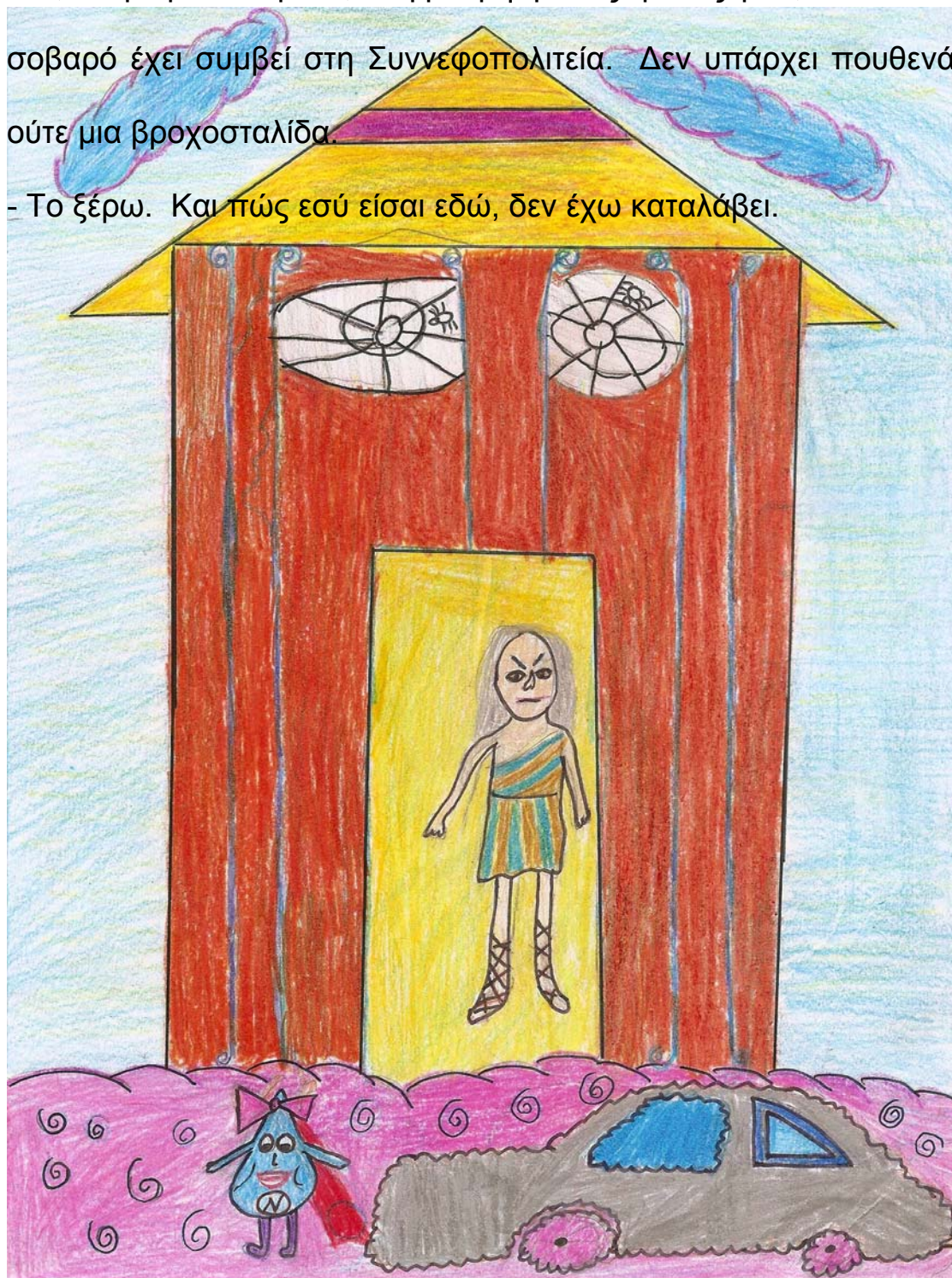
Μέσα σε λίγα λεπτά, η Νέρο έφτασε στο σπίτι του γερο-Ουρανού. Του ζούληξε την πόρτα δυο και τρεις και τέσσερις φορές, αλλά τίποτα. Τότε την έπιασε πραγματικά πανικός. Αν έχει εξαφανιστεί και ο γερο-Ουρανός, τότε έχει μείνει η μόνη κάτοικος της Συννεφοπολιτείας. Άρχισε να φωνάζει με όλη της τη δύναμη τον Ουρανό και ήταν τόσο αναστατωμένη, που δεν κατάλαβε ότι ο Ουρανός την άκουσε, άνοιξε την πόρτα και την κοίταζε όλο περιέργεια.

- Σιγά, σιγά με ξεκούφανες. Τι έχεις πάθει και φωνάζεις έτσι; Της λέει φωναχτά ο γερο-Ουρανός.

Η Νέρο, μόλις κατάλαβε τι γινόταν, σώπασε και είπε χαμηλόφωνα και όλο αγωνία:

- Ω, σοφέ μου Ουρανέ, συγγνώμη για τις φωνές μου, αλλά κάτι σοβαρό έχει συμβεί στη Συννεφοπολιτεία. Δεν υπάρχει πουθενά ούτε μια βροχοσταλίδα.

- Το ξέρω. Και πώς εσύ είσαι εδώ, δεν έχω καταλάβει.

- Το ξέρεις; Και πού έχουν πάει όλες;

- Τις μάζεψα μία μία και τις κλείδωσα στο υπόγειο του σπιτιού μου.

Εσύ, πώς μου ξέφυγες, δεν μπορώ να καταλάβω.

- Τις κλείδωσες; Γιατί;

- Για να τιμωρήσω τους ανθρώπους.

- Και οι βροχοσταλίδες σε τι έχουν φταίξει;

- Σε τίποτα.

- Τότε... Δεν καταλαβαίνω.

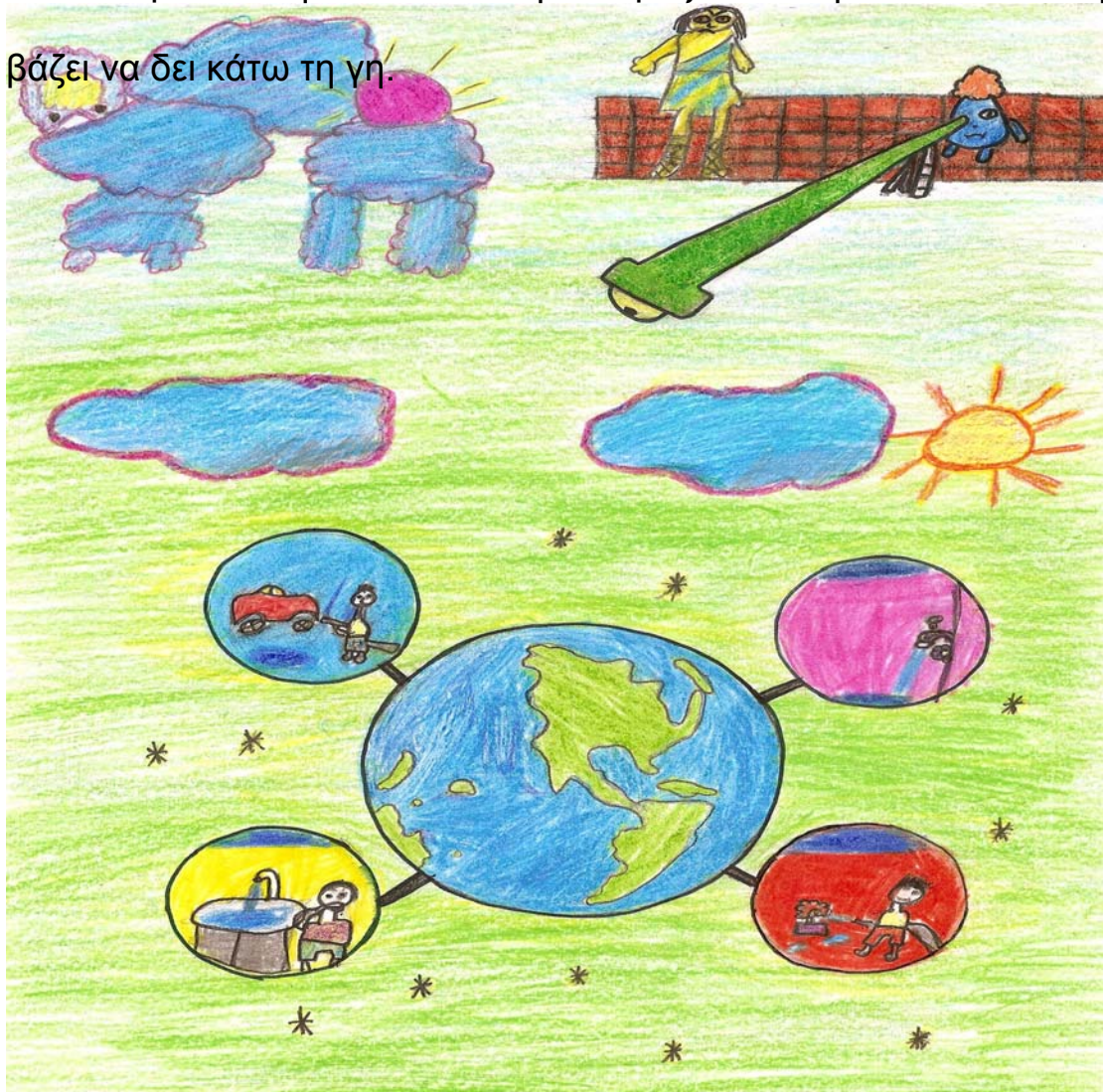
- Μα είναι πολύ απλό. Οι άνθρωποι σπαταλούν πολύ νερό.

- Δηλαδή πολλές σταγόνες.

- Μπράβο! Έπαψαν πια να εκτιμούν την αξία του νερού, που είναι πηγή ζωής για αυτούς. Δες και μόνη σου.

Και την οδηγεί στο μεγάλο δωμάτιο με τη μαγική συννεφοσφαίρα και το τεράστιο τηλεσκόπιο. Την ανεβάζει στο τηλεσκόπιο και τη βάζει να δει κάτω τη γη.

- Καταλαβαίνεις τώρα; Γι' αυτό, αποφάσισα να τους τιμωρήσω.
- Μαζεύοντας όλες τις βροχοσταλίδες από τη Συννεφοπολιτεία και κλειδώνοντάς τες στο υπόγειο;
- Ναι, για να δούμε πόσο θα αντέξουν χωρίς νερό;
- Μα αυτό που έκανες είναι πολύ σοβαρό. Θα χαθεί η ζωή από τον πλανήτη γη!

- Ας πρόσεχαν. Άλλωστε οι προβλέψεις της μαγικής συννεφοσφαίρας το λένε καθαρά.

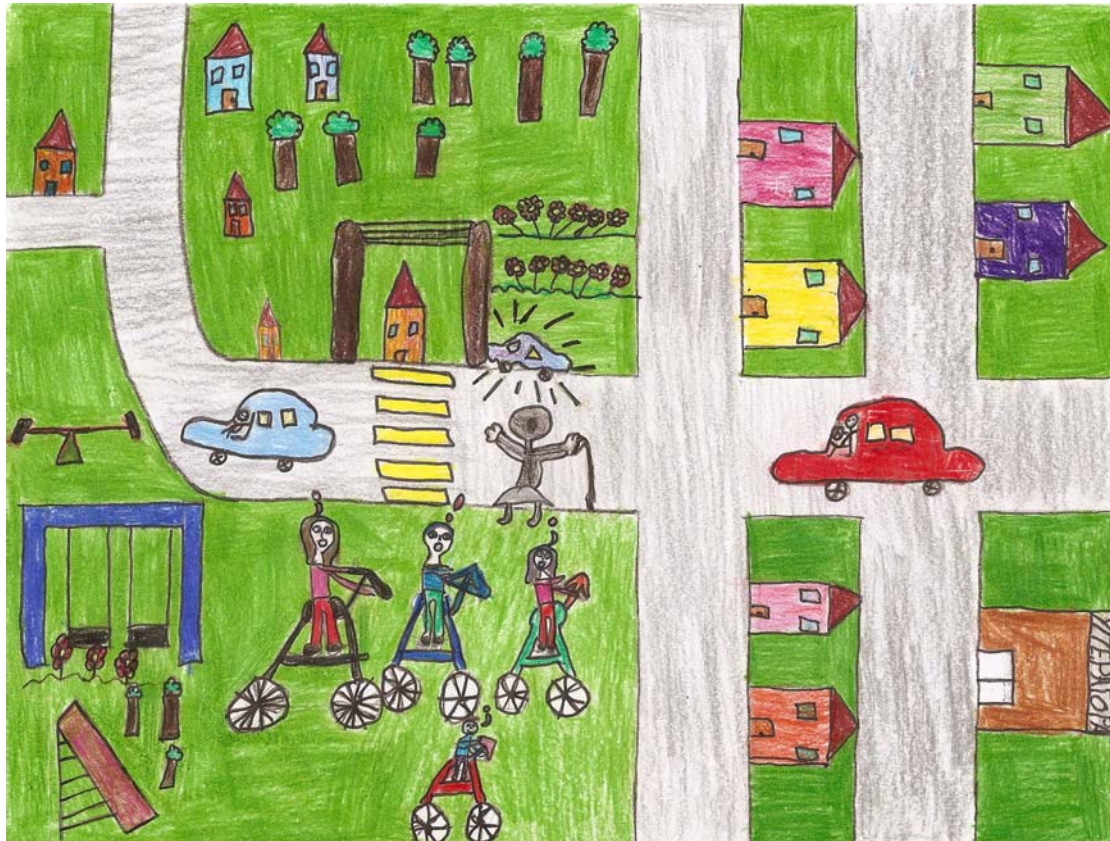
- Εσύ πώς μου ξέφυγες, δεν μπορώ να καταλάβω. Είπε ο γερο-Ουρανός και την κοίταξε απειλητικά.

- Εγώ, εγώ... έχω μια δουλειά, είπα σαστισμένα η Νέρο και έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Πάνω στην ταραχή της έπεσε κάτω, σηκώθηκε και με αστραπιαίο βήμα συνέχισε να τρέχει. Μπήκε στη συννεφολιμουζίνα της και χωρίς δεύτερες σκέψεις πήρε το δρόμο για τη γη. Δε γινόταν, έπρεπε να ειδοποιήσει τους ανθρώπους. Έπρεπε να σώσει τον πλανήτη γη, αλλά και τις βροχοσταλίδες, που ήταν κλειδωμένες στο σκοτεινό υπόγειο του σπιτιού του γερο-Ουρανού.

Μέσα σε λίγα λεπτά, η συννεφολιμουζίνα προσγειώθηκε σε μία από τις χιλιάδες μεγάλες λεωφόρους του πλανήτη γη. Εκατοντάδες αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν σαν τρελά. Η Νέρο τα έχασε. Δεν ήξερε πού να πάει, πώς να οδηγήσει. Οι άνθρωποι οδηγοί άρχισαν να της κορνάρουν, να ανοίγουν τα παράθυρα των αυτοκινήτων και να της βάζουν τις φωνές. Η Νέρο, μη ξέροντας τι φταίει, συνέχισε να οδηγεί, κάνοντας όμως, ένα σωρό παραβάσεις του ανθρώπινου κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Περνούσε με κόκκινο φανάρι, μπήκε σε ένα μονόδρομο και παραλίγο να συγκρουστεί με το αυτοκίνητο που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, μπήκε σε ένα ποδηλατόδρομο και κόντεψε να χτυπήσει τους ποδηλάτες, ανέβηκε πάνω στα πεζοδρόμια και οι πεζοί έτρεχαν να φύγουν από το φόβο τους. Ακόμη, λίγο έλειψε να χτυπήσει και μια γριούλα, που διέσχισε τη διάβαση πεζών, διότι δε γνώριζε ότι έπρεπε να σταματήσει. Ευτυχώς, την τελευταία στιγμή, έστριψε απότομα το τιμόνι. Η γριούλα σώθηκε, αλλά η Νέρο χτύπησε πάνω σε ένα στύλο της ηλεκτρικής και η συννεφολιμουζίνα διαλύθηκε.

Μια παρέα παιδιών, που έκαναν βόλτα με τα ποδήλατά τους, είδαν τι έγινε και έτρεξαν αμέσως να βοηθήσουν. Έδεσαν το παράξενο αυτοκίνητο με την περίεργη οδηγό στα ποδήλατά τους και την πήραν σε ένα έρημο, παλιό γκαράζ της γειτονιάς τους. Έκπληκτοι από αυτό που έβλεπαν - γιατί δεν ξαναείδαν στη ζωή τους συννεφολιμουζίνα με βροχοσταλίδα οδηγό! - έβγαλαν τη Νέρο από τη συννεφολιμουζίνα, περιποιήθηκαν τις πληγές της, της έδεσαν το στραμπουληγμένο πόδι και της έριξαν λίγο νερό στο πρόσωπο για να συνέλθει. Μόλις ένιωσε το νερό επάνω της, η Νέρο τινάχτηκε επάνω.

- Πω, πω τι ζαλάδα ήταν αυτή; Είπε η Νέρο και μόλις άνοιξε τα μάτια της και αντίκρισε τα ανθρώπινα παιδιά, φώναξε τρομαγμένα:

- Παναγίτσα μου, τι γιγάντια είναι τα ανθρώπινα παιδιά! Λες να θέλουν να με ψήσουν στο φούρνο με πατάτες ή στο τηγάνι με τα αυγά; Αυτά τα χαρτιά στο πόδι μου, τα έβαλαν για να με βασανίσουν;

- Ηρέμησε, δε θέλουμε να σου κάνουμε κακό. Ποια είσαι και από πού ήρθες; Είσαι εξωγήινος;

- Όχι, δεν είμαι εξωγήινος. Είμαι η βροχοσταλίδα Νέρο και κατοικώ στη Συννεφοπολιτεία, ψηλά στον Ουρανό. Εσείς ποιοί είστε;

- Εγώ είμαι ο Νικόλας. Αλλά, αφού είσαι βροχοσταλίδα, δεν έπρεπε να έρθεις μόνη σου. Έπρεπε να φέρεις μαζί σου όλες τις

βροχοσταλίδες του Ουρανού, γιατί εδώ στη γη έχουμε να δούμε βροχή εδώ και ένα μήνα, είπε με ύφος σοβαρό.

- Κι εγώ, η Έλενα. Και συμφωνώ με το Νικόλα. Έχουμε μεγάλο πρόβλημα λειψυδρίας.

- Εγώ είμαι η Ρένα.

- Και εγώ, ο Ορέστης. Θες να γίνουμε φίλοι;

- Μα και βέβαια, είπε χαρούμενη η Νέρο. Νομίζω, πως θα χρειαστώ τη βοήθειά σας. Μα η συννεφολιμουζίνα μου πού είναι;

- Εδώ βρίσκεται. Σκεφτήκαμε να την επιδιορθώσουμε. Μα πώς οδηγείς έτσι στο δρόμο; Δεν ξέρεις τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας;

- Όχι, τι είναι αυτό;

- Είναι όλοι οι κανόνες που πρέπει να γνωρίζουν οι οδηγοί και οι πεζοί και να υπακούν σε αυτούς, όταν κυκλοφορούν στο δρόμο, για να μη συμβαίνουν ατυχήματα.

- Εμείς στη Συννεφοπολιτεία, δεν έχουμε κάτι τέτοιο. Σας ευχαριστώ, πάντως, που με σώσατε.

- Μα ήταν χαρά μας, είπε η Ρένα.

- Δε μας είπες, όμως, τι γυρεύεις εδώ στη γη και πώς θέλεις να σε βοηθήσουμε;

- Μα ήρθα να λύσω το πρόβλημα ανομβρίας και λειψυδρίας που έχετε εδώ στη γη.

- Αλήθεια, πώς; Είπαν όλα με ένα στόμα.
- Λοιπόν,... Έτσι η Νέρο, με ύφος σοβαρό, άρχισε να τους εξηγεί τι συνέβηκε πάνω στη Συννεφοπολιτεία και δε βρέχει κάτω στη γη.
- Και τώρα τι κάνουμε; Ρώτησε ο Ορέστης.
- Πρέπει να βρούμε ένα τρόπο να πείσουμε τους ανθρώπους να εξοικονομούν το νερό. Μόνο έτσι ο γερο-Ουρανός θα ηρεμήσει και θα αφήσει ελεύθερες τις βροχοσταλίδες, είπε η Νέρο.
- Μα πώς θα γίνει αυτό; Πρέπει να σκεφτούμε κάτι, που να το μάθουν όλοι εύκολα και γρήγορα και να υπακούν σε αυτό. Είπε η Έλενα.
- Όπως υπακούν στον κώδικα οδικής κυκλοφορίας, συμπλήρωσε ο Νικόλας.
- Το βρήκα, φώναξε ο Ορέστης, θα φτιάξουμε έναν κώδικα εξοικονόμησης νερού, όπως αυτόν της οδικής κυκλοφορίας. Θα κάνουμε τα απαγορευτικά και τα επιτρεπόμενα σήματα χρήσης του νερού.
- Έτσι, θα μπορούν να τα διαβάζουν οι άνθρωποι από όλες τις χώρες, σωστά; ρώτησε τον Ορέστη, η Έλενα.
- Σωστά.
- Τέλεια, φώναξε η Νέρο και πήδηξε από τη χαρά της. Ξεκινούμε;
- Ναι, φώναξαν όλοι και έτρεξαν να φέρουν μολύβια, χαρτί και χρωματιστά.

Τα παιδιά και η Νέρο στρώθηκαν στη δουλειά και σε λίγες ώρες ο κώδικας ήταν έτοιμος...

- Ναι, αλλά πρέπει να του δώσουμε ένα όνομα, είπε ο Ορέστης.

- Να τον ονομάσουμε ΚΥΣ, είπε η Έλενα.

ΚΥΣ

ΚΩΔΙΚΑΣ ΥΔΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

 Απαγορεύεται να χεμίζετε την με νερό.

 Επιτρέπεται να ριχνέτε το που είναι δια .

 Απαγορεύεται να αφήνετε τη ανοιχτή.

 Επιτρέπεται να αχέτετε τα αλλά, να τα πηχέτε σε και το κρό μελά να το αχέετε δια .

 Απαγορεύεται να έχετε μαζανάμι που δεν εξοικονομεί το .

 Απαγορεύεται να ποτίζετε με το .

 Επιτρέπεται να ποτίζετε μόνο με .

 Απαγορεύεται να χυρίζετε να να αχέτετε να με τη ανοιχτή.

 Επιτρέπεται μόνο να χεμίζετε επειγώς το με και πριν τοδέσετε σε χειροφυρία.

 Απαγορεύεται να αχέτετε το και να μαθαρίζετε τις βερβάνες με το .

Προσοχή. Το νερό είναι αγένιμο

- ΚΥΣ;;; Είπαν όλοι μαζί.
- Ναι, ΚΥΣ, που σημαίνει Κώδικας Υδατικής Συνείδησης, εξήγησε η Έλενα.
- Φανταστικοκαταπληκτική συννεφοϊδέα, τσίριξε η Νέρο.
- ΓΟΥΣΤΑΡΩ!!!, φώναξαν τα παιδιά με μια φωνή.
- Έχουμε ένα πρόβλημα, είπε λυπημένα η Ρένα.
- Τι πρόβλημα; ρώτησε η Έλενα.
- Να, πώς θα το μάθουν όλοι οι άνθρωποι; συνέχισε η Ρένα.
- Αυτό αφήστε το επάνω μου, πετάχτηκε με ενθουσιασμό η Νέρο.

Πάρτε τον ΚΥΣ και ελάτε μαζί μου.

Η Νέρο οδήγησε τα παιδιά στη συννεφολιμουζίνα. Πήρε τον ΚΥΣ, τον έβαλε στο καπό του αυτοκινήτου, χτύπησε τρεις φορές με το κεραυνοραβδάκι της και αμέσως ο ένας έγινε χιλιάδες αφίσες με κώδικες υδατικής συνείδησης. Στη συνέχεια, είπε στα παιδιά να κλείσουν τα μάτια, μурμουύρισε κάτι ακαταλαβίστικα συννεφολόγια και... έκανε τα παιδιά μικρά σαν βροχοσταλίδες.

Τα παιδιά στην αρχή τρώμαξαν με τη νέα τους εμφάνιση, αλλά μετά τη βρήκαν διασκεδαστική.

- Εμπρός, πηδάτε όλοι μέσα στη συννεφολιμουζίνα. Με τη βοήθειά της θα πετάξουμε στις πέντε ηπείρους της γης και θα μοιράσουμε τις αφίσες μας! Είπε ενθουσιασμένη η Νέρο.

Τα παιδιά, άλλο που δεν ήθελαν. Χωρίς δεύτερη σκέψη, μπήκαν γρήγορα στη συννεφολιμουζίνα, η οποία, μέσα σε λίγα λεπτά, βρέθηκε να πετά πάνω από τα χτίρια της πόλης.

Έτσι, το ταξίδι της Νέρο και των παιδιών στις πέντε ηπείρους της γης, συννεφοαρχίζει...

Πρώτος σταθμός η Ευρώπη. Πήγανε παντού. Πιο πολύ τους άρεσαν τα μακαρόνια και η πίτσα στην Ιταλία, ο πίνακας που τους χάρισαν οι Γάλλοι, οι τουλίπες που έκοψαν από την Ολλανδία, η σαλάτα με τη φέτα που έφαγαν στην Ελλάδα, οι παραδοσιακοί χοροί που τους χόρεψαν στην Κύπρο και...άλλα πολλά.

Στη συνέχεια, η συννεφολιμουζίνα πηγαίνει στην Ασία και σταθμεύει στις Ινδίες, στο χωριό της Σεντού. Οι κάτοικοι, μαζί με την οικογένεια της Σεντού, τούς εξηγούν πως το νερό που έχουν είναι λίγο και λερωμένο και ότι αυτοί δεν το σπαταλούν. Σίγουρα, όμως, υπάρχουν και αυτοί, που δεν το εξοικονομούν...

Στην Αφρική η συννεφολιμουζίνα παρκάρει κάτω από μια φοινικιά και ένας πίθηκος τους κερνά καρύδες για να πιουν και να δροσιστούν. Οι Αφρικανοί τους υποδέχονται με χαρά και η Νέρο με τα παιδιά τους μοιράζουν τον ΚΥΣ.

Επόμενος σταθμός η Αμερική. Η συννεφολιμουζίνα παρκάρει σε ένα σύννεφο δίπλα από τις κορυφές των ουρανοξυστών και η Νέρο με τα παιδιά ρίχνουν από εκεί ψηλά τις αφίσες με τον ΚΥΣ.

Τελευταίος σταθμός η Ανταρκτική. Η συννεφολιμουζίνα προσγειώνεται γλιστρώντας στους πάγους και παραλίγο να χτυπήσει πάνω σε ένα ιγκλού. Οι Εσκιμώοι βγαίνουν να δουν τι συμβαίνει και η Νέρο με τα παιδιά συστήνονται και τους ενημερώνουν για την εξοικονόμηση νερού.

Η συννεφολιμουζίνα, φορτωμένη με δώρα από τις διάφορες χώρες της γης, προσγειώθηκε στο έρημο γκαράζ της γειτονιάς των παιδιών.

- Τα καταφέραμε, είπε ενθουσιασμένη η Νέρο.

- Τώρα θα βρέξει, έτσι δεν είναι; Ρώτησε όλο αγωνία ο Νικόλας.

- Σίγουρα, απάντησε η Νέρο. Πρέπει, όμως, να επιστρέψω στη Συννεφοπολιτεία να μιλήσω με το γερο-Ουρανό.

- Δηλαδή, θα φύγεις και δε θα σε ξαναδούμε; Ρώτησε λυπημένα η Έλενα.

- Θα φύγω, αλλά θα με βλέπετε κάθε φορά που βρέχει, είπε η Νέρο και τα συννεφοδάκρυα άρχισαν να τρέχουν ποτάμι.

Έσκυψε και έδωσε μια μεγάλη συννεφοαγκαλιά στον καθένα. Στη συνέχεια, πήρε το κεραυνοραβδάκι, μурμουρίσε τα ίδια ακαταλαβίστικα συννεφολόγια και τα παιδιά ξανάγιναν όπως πριν.

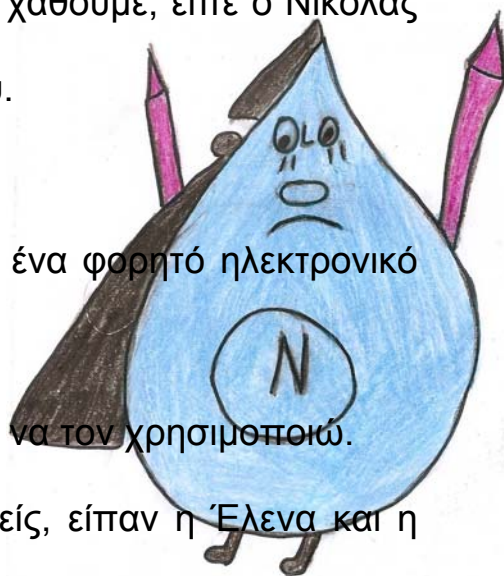
- Δε γίνεται, είμαστε φίλοι, δεν πρέπει να χαθούμε, είπε ο Νικόλας και έτρεξε σαν αστραπή προς το σπίτι του.

Σε λίγα λεπτά ήταν πίσω.

- Έλα, πάρε, λέει στη Νέρο και της δίνει ένα φορητό ηλεκτρονικό υπολογιστή. Έτσι, δε θα χαθούμε.

- Σε ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν ξέρω πώς να τον χρησιμοποιώ.

- Δεν είναι δύσκολο θα σου δείξουμε εμείς, είπαν η Έλενα και η Ρένα.

Δε χρειάστηκε πολλή ώρα και η Νέρο έγινε ξεφτέρι στη χρήση του υπολογιστή. Τώρα θα επικοινωνούσε με τους φίλους της στη γη με ηλεκτρονικά μηνύματα. Φόρτωσε το πολύτιμο δώρο στο καπό της συννεφολιμουζίνας, μπήκε μέσα, έριξε ένα τελευταίο βλέμμα και πέταξε ψηλά. Τα παιδιά συγκινημένα της έγνεψαν αντίο και έμειναν να βλέπουν τον ουρανό, μέχρι που η συννεφολιμουζίνα εξαφανίστηκε από τα μάτια τους.

Η Νέρο πάρκαρε έξω από την πόρτα του σπιτιού του γερο-Ουρανού. Τη ζούληξε αποφασιστικά και περίμενε. Ο γερο-Ουρανός άνοιξε την πόρτα και μόλις την είδε είπε:

- Πού χάθηκες εσύ; Έφαγα όλη τη Συννεφοπολιτεία για να σε βρω.

-Είχα πάει μια συννεφοεπισκεψούλα κάτω στη γη.

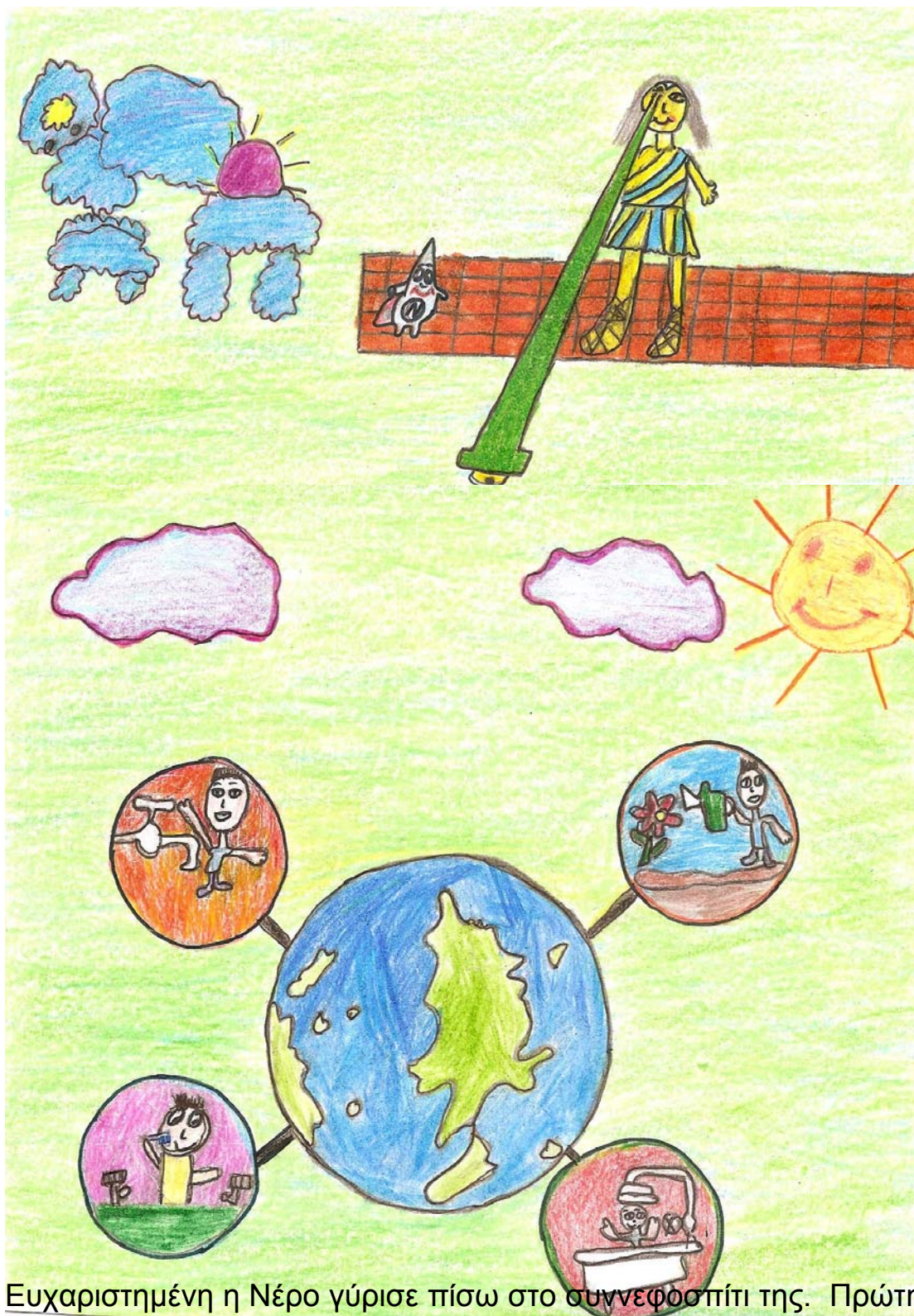
-Τι γύρευες εσύ στον ανθρώπινο πλανήτη;

- Πήγα στη γη για να λύσω ένα ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ.

-Τι εννοείς; Δεν καταλαβαίνω.

-Έλα μαζί μου και θα δεις.

Έτσι, η Νέρο οδήγησε το γερο-Ουρανό στο μεγάλο τηλεσκόπιο και του είπε να δει κάτω τον πλανήτη γη. Ο γερο-Ουρανός συγκινημένος είδε...

Ευχαριστημένη η Νέρο γύρισε πίσω στο συννεφοσπίτι της. Πρώτη της δουλειά ήταν να βάλει στο συννεφογραφείο της το πολύτιμό της δώρο, το φορητό υπολογιστή. Έξω έβρεχε πολύ και η Νέρο έγραψε το πρώτο της ηλεκτρονικό μήνυμα:

« Νικόλα

Έλενα

Ρένα

Ορέστη

είστε οι αγαπημένοι μου φίλοι, είστε για μένα πηγή ζωής!!! »

Τα παιδιά πήραν το μήνυμα και απάντησαν αμέσως:

« Σε ευχαριστούμε για τη βροχή. Έτσι, θα ζήσουμε εμείς νεροκαλά

και εσείς συνεφοκαλύτερα!!! »

« ΚΥΣ και ζούμε Νέρο...καλά!!! »

Ο πλανήτης βρίσκεται στο παρά πέντε!!! Απειλείται να καταστραφεί λόγω λειψυδρίας. Η σούπερ ηρωίδα Νέρο με τους φίλους της από τη γη, αναλαμβάνουν να εξαπλώσουν τον ΚΥΣ και έτσι οι άνθρωποι, να νεροευαισθητοποιηθούν. Άραγε, θα τα καταφέρουν;;; Αν θέλετε να τους βοηθήσετε, διαβάστε αυτό το παραμύθι.

Λεμεσός, Φεβρουάριος 2011